

В И С Т А В К А
**НА ВІСТРІ
МАЙБУТНЬОГО**

Сергій ТКАЧЕНКО | Сергій ВІЛЬГАНОВСЬКИЙ

Сергій ТКАЧЕНКО

Художник-переселенець, громадський діяч, експерт із розвитку громад, керівник проєктів Офісу Ради Європи в Україні (Венеційська комісія) Засновник ART HUB «T-Creator».

Народився та виріс у Кропивницькому. Близько 20 років мешкав у Донецьку, де зі студентських років займався розвитком громадського середовища. Після початку військової агресії РФ на Сході України змушений був разом із родиною переїхати до Києва. Писати картини почав саме в цей час, тому біль і страждання людей, які втратили свої домівки, часто знаходять своє відображення в його картинах.

Живопис і малювання обрав як один з інструментів пізнання навколишнього світу та пошуку внутрішніх сенсів.

Із творчістю Сергія можна ознайомитися в соціальних мережах за посиланням:

Instagram

Facebook

Сергій ВІЛЬГАНОВСЬКИЙ

Професійний художник, артдиректор, викладач студії «Vil Ganovskiy T-Studio». Народився в м. Донецьку. У 1984 р. закінчив художню школу, а з 1984 по 1985 рр. навчався в Донецькому художньому училищі. Згодом (1993–1995 рр.) закінчив курси майстерні М. Друшлаг (місто Абакан, Республіка Хакасія). Викладав малювання в дитячих закладах. Багаторазовий лауреат національних та міжнародних виставок картин, малюнків, плакатів. У Донецьку після окупації частини Донецької та Луганської областей у 2014 р. залишилися мати Сергія Віталійовича та інші близькі родичі, тому тема переселенців, окупації та війни для нього дуже близька.

Instagram

Facebook

Цей каталог видано за підтримки Проєкту Ради Європи «Внутрішнє переміщення в Україні: розробка тривалих рішень – Фаза 2». Погляди, викладені в цьому каталозі, є повною відповідальністю авторів і жодною мірою не висловлюють офіційну позицію Ради Європи.

© Ткаченко С., 2022
 © Вільгановський С., 2022
 © Бек В. (Хуснутдінов), фотограф, 2022
 © Видавництво «Право», 2022
 © Кочетков О., оригінал-макет, 2022

У часи війни та глобального «струсу мозку», який не оминає жодного, найбільш актуальними всюди і завжди залишаються цінності, що не мають ні національно-релігійної приналежності, ні соціально-матеріального статусу, а саме: любов, людяність та взаємодопомога. Проте життя постійно нам доводить, що часто нашим ціннісним пріоритетом стає саме те, що ми ризикуємо втратити. І знову Свобода стала для нас першим пріоритетом. Так було в 2004, 2014 рр., так є і зараз.

Одна річ – отримати свободу у спадок, як невід’ємний атрибут повсякденного життя. І зовсім інша – коли цю свободу було вистраждано, виплакано, вичекано в окупації, коли в часи розпачу тобі здавалося, що все безповоротно втрачено, але з останніх сил ти продовжував працювати та вірити, що час звільнення неодмінно настане.

На жаль, саме після таких потрясінь ми починаємо відрізняти справжні цінності від вартості інших речей, чітко розуміти причинно-наслідкові зв’язки й оберегати те, без чого не уявляємо свого подальшого життя.

Наш мотивувальний фактор – не страх смерті, а страх життя, яке буде покалічене та роздерте, якщо руські «прийдуть» до наших домівок. Це страх того, що не ми будемо планувати в часі та просторі своє майбутнє і майбутнє нашої держави. Це страх того, що наші діти будуть рости не у себе вдома, любити та вивчати історії інших країн, з болем в серці згадуючи власну.

Можливо, ми ще не вимріяли те, якою має бути наша країна після перемоги, проте ми б’ємось за право та свободу самостійно визначати, формувати та наповнювати змістом це майбутнє. Це і є наша свобода!

Ми (українці) не хочемо такого життя, яке не зможемо самі творити. Вони (росіяни) не хочуть смерті, яка демонструє беззмістовність їхнього життя. І в цьому наша гідність!

Але нам ще потрібно навчитись творити спільне майбутнє і йти «до» нього. Йти до нашого найкращого творіння – до синергії всіх творинь та творців, які будуть вимріювати майбутню Україну і власне майбутнє в ній.

Виставка «На вістрі майбутнього» є результатом колаборації українських художників, які прагнули за допомогою художніх образів та творів не тільки відображати жахи цієї війни та героїчну боротьбу українського народу, а й поставити перед українським суспільством питання та спонукати до пошуку відповідей на них: а заради якого життя та заради якого майбутнього ми ведемо цю боротьбу? Що в нашому майбутньому такого цінного, що дає нам сили зараз протистояти цьому «вселенському злу»? Яку ми дамо спільну відповідь на питання: хто ми такі? Де ми знаходимося та в якому світі живемо? Які у нас відносини з цим світом та, врешті-решт, навіщо все це?

Під час війни ми всі об’єднані метою перемоги над росіянами на нашій рідній землі. Це надмета, і є спільне розуміння, що якщо ми її не досягнемо – це зруйнує наше майбутнє та призведе до скаліченого майбутнього нашої держави. Але ми потребуємо спільного великого сенсу існування і в мирний час. Така ж сама надмета має об’єднати людей і після перемоги.

Ми борці за власне майбутнє – це визнаний факт із боку багатьох наших міжнародних друзів та партнерів. Але нам ще потрібно стати цілісними творцями власного майбутнього, віднайшовши великий сенс нашого спільного існування.

Ця виставка є також прагненням художників привернути увагу до проблем вимушено переміщених осіб, багато з яких покинули свої домівки внаслідок збройної агресії Російської Федерації на Сході України ще в 2014 р., погано адаптуються в нових умовах, постійно потерпають від економічних негараздів та мріють про повернення окупованих людей і територій України; продемонструвати та підкреслити єдність України у ставленні до війни та причин її виникнення, а також протидіяти інформаційним маніпуляціям та викривленню історії. Творчі та культурні продукти – це також частина історичної пам’яті, які фізично можна знищити, але практично неможливо підробити. Це також спроба показати – як за допомогою творчості можна здолати наслідки психологічних травм та позбутись посттравматичного синдрому. Як вийти з темних коридорів свідомості до світла.

Сергій Ткаченко

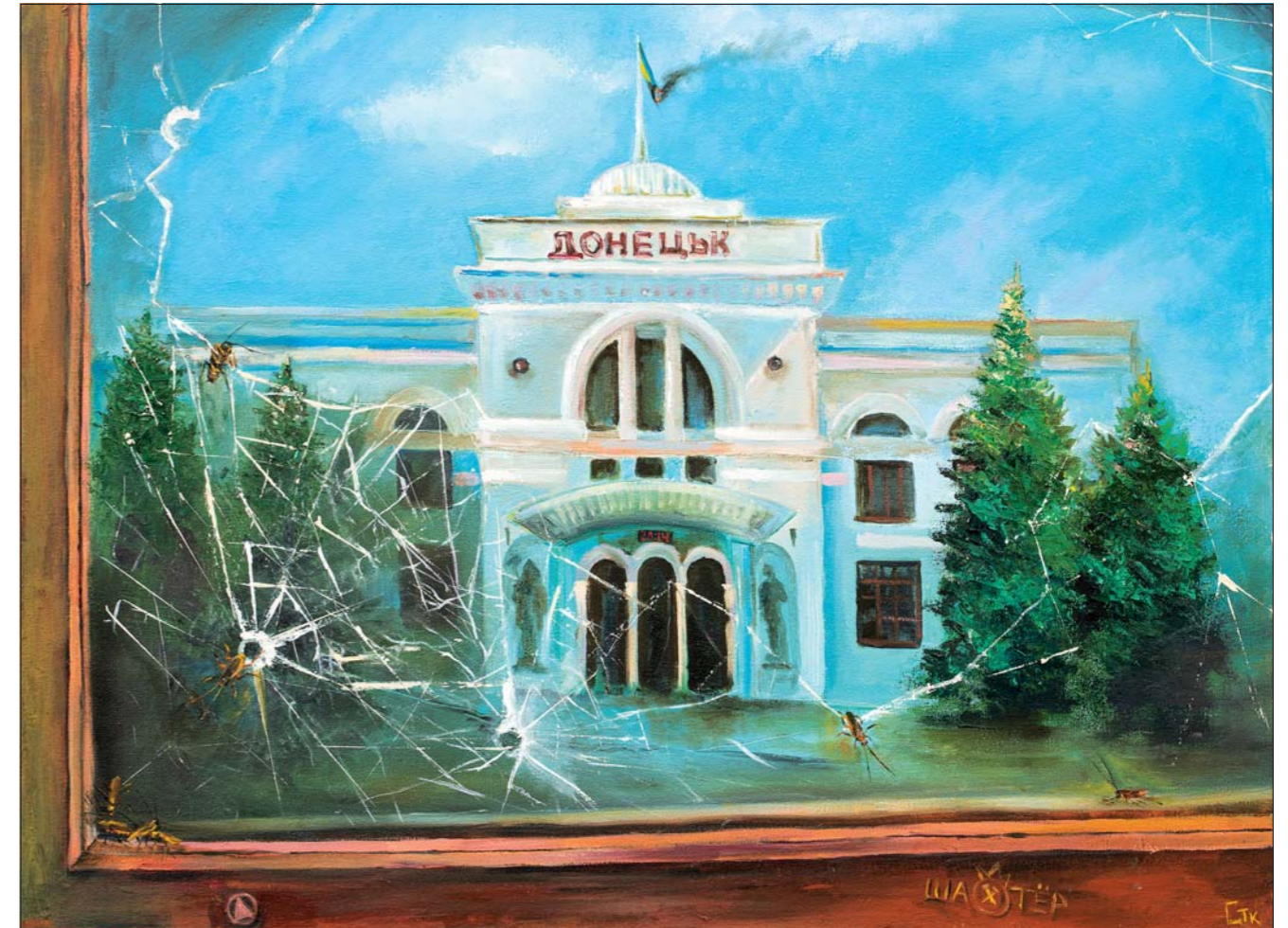
ПРОРОЦТВО

Багато хто з нас із хижацькою гримасою «руського міра» в Донецьку вперше стикнувся під час організації та проведення проукраїнських мітингів у 2014 р.

Коли у відповідь на усміхнене дитяче обличчя, загорнуте в жовто-блакитний шалик, ти бачив звірячий оскал ненависті, жагу крові та налиті отрутою чужі очі – це вмить перевертало твій внутрішній світ, змусило тебе швидко аналізувати ситуацію та приймати відповідні рішення.

У когось тоді вперше закрався страх за рідних та близьких, інші від демонстрації спільної позиції на проукраїнських мітингах перейшли до протистояння та боротьби зі зброєю в руках.

Можливо, ми тоді ще не до кінця усвідомлювали, з якими «вселенськими силами зла» зіштовхнулися, але інтуїтивно вже відчували, що найжахливіше ще попереду. Що «чорний ворон» уже виголосив своє пророцтво, і ці випробовування потрібно пройти, аби довести, що наші цінності та віра – це не пустий звук.

Сергій Ткаченко

НАВАЛА

У кожного з переселенців зі сходу свій день, коли він чи вона вперше покинули свій дім, свій Донецьк, Луганськ...

Для мене це 5 червня 2014-го. Саме в цей день ми з дружиною залишали вже практично не контрольований українською владою Донецьк.

Уже майже 9 років тому, після багатотижневої напруги, втомившись від постійної небезпеки та абсурду, який швидко поширювався на територію та мізки людей, ми з родиною виїхали з Донецька, залишивши все в колишньому житті.

Тоді ми ще не знали, скільки у нас буде цих «нових» життів. Тоді ще нам здавалося, що це лише на декілька тижнів (бо вдома залишилась купа справ). Потім здавалось, що весь цей абсурд має закінчитися до кінця літа 2014-го (бо діти з 1 вересня мають піти в Донецьку до школи)...

Далі було ще декілька внутрішніх дедлайнів, які також швидко розтанули в мареві невиправданих сподівань.

Чесна розмова з собою почалася значно пізніше, коли прийшло усвідомлення, що твій дім там, де тебе люблять і де ти маєш можливість дарувати любов та турботу своїм рідним і близьким. Усе інше – це прив'язка до речей, комфорту та власного «єго».

Ці 9 років ми з сім'єю прожили в Києві, намагаючись позбутися психологічних травм, з вірою, що одного разу ми зможемо повернутися до себе, у наш український Донецьк.

24 лютого 2022 р. о 5-й годині ранку, коли ми дізналися про початок повномасштабної війни та вторгнення росії, перша думка, яку зафіксувала моя свідомість, була про те, що «історія повторюється». Ми це вже проходили, але, на відміну від 2014 р. цього разу все буде по-іншому, і ми маємо «скласти цей іспит на зрілість».

Сергій Ткаченко

КУЛІ-БАБА

Улюблені тези путіна про «один народ» з'явилися не випадково – за цим стоїть страх втрати власної ідентичності. А якщо не один народ? То що робити і як з цим далі жити?

Якщо лише фактом власного існування ми українці руйнуємо їхню удавану велич та демонструємо їхню історичну некомпетентність – це апіорі не може подобатись.

З усього виходить, що в цій створеній росіянами парадигмі війна – єдиний сенс та спосіб їхнього існування. І допоки цей ментальний дисонанс у свідомості наших північних ворогів буде зберігатись – спокою нам не буде.

Ніякі території Донбасу та Півдня України не зможуть угамувати їхній страх втрати власної ідентичності, страх бути викритими в тому, що вони просто вкрали історію в сусідів, а власну вже і не пам'ятають, а те, що пам'ятають, їм не дуже й подобається...

Саме цей складник говорить про те, що для України перемога в цій війні – це єдиний шанс як на державне, соціальне, так і на біологічне виживання.

У випадку нашої поразки росія не тільки вб'є та репресує українську еліту та активну частину наших громадян. Україну просто «втруть» з історії (як робили це багато століть поспіль і як нещодавно витерли в російських підручниках з історії Київську Русь).

Але поки ми боронимо свою землю, ця «історична гра» триває, і наша впевненість у тому, що світло перемагає темряву, не залишає злу шансів на перемогу.

Сергій Ткаченко

5 БЕРЕЗНЯ

5 березня 2014 р. – початок громадського спротиву Донбасу російській окупації.

Саме в цей день більше 10 тисяч донецчан-патріотів вийшли на найчисельніший мітинг на центральну площу міста для того, щоби сказати на весь світ, що Донецьк – це Україна.

У тих складних, невизначених умовах, абсолютно беззахисні мирні люди розпочали боротьбу за Єдину Україну, за її європейське майбутнє. Уже за декілька місяців ця мирна боротьба переросла в добровільний, волонтерський та партизанський рух спротиву, який триває й дотепер. Як скажуть згодом, у той день на площу вийшло «10 тисяч сміливих – заради мільйонів єдиних».

Це стало спонтанною відповіддю українського Донецька щодо всієї «темряви», яку запустив Кремль із перших днів весни 2014 р.

Наша боротьба за український Донбас триває всі ці 9 років.

Картина «5 березня» – це спроба за допомогою художніх образів та творів привернути увагу до проблем окупованих територій та вимушено переміщених осіб, які покинули свої домівки внаслідок збройної агресії Російської Федерації на Сході України; продемонструвати та підкреслити єдність України у ставленні до війни та причин її виникнення, а також протидіяти інформаційним маніпуляціям та викривленню історії. Творчі та культурні продукти – це також частина історичної пам'яті, які фізично можна знищити, але практично неможливо підробити.

Картина «5 березня» має певну особливість – на ній неможливо знайти та побачити пам'ятник В. І. Леніну на центральній площі міста Донецька. Провівши «творчу декомунізацію» центральної площі, художник демонструє власне бачення майбутнього рідного міста, у якому немає місця комуністичним символам та тоталітарній спадщині, яка й досі продовжує приносити біль та страждання мешканцям Донбасу.

Боротьба продовжується, і перемога буде за нами!

У липні 2021 р. ця картина була придбана Державним управлінням справами та подарована керівництву Німеччини під час офіційного візиту Президента України Володимира Зеленського до Німеччини.

Сергій Ткаченко

ГОВОРИТЬ ДОНЕЦЬК

«В апреле-мае (2014) в Донецке уже брали заложников. И захваченные подвалы СБУ ласково прозвали «избушкой». Именно там людям паяльником прожигали пятки, ломали пальцы и забивали гвозди в колени. Это делала «Русская Православная армия». У вас еще нет такой? Заложников можно было выкупить. Иногда довольно недорого. Счастливики уходили из плена за тысячу долларов, невезучие – по цене квартиры. Судьба многих до сих пор неизвестна. Число их множится. Людей продолжают ловить, и иногда эта охота приобретает тематический характер. Последняя мода – священники разных конфессий. Предпоследнее увлечение – велосипедисты. Одно время в Донецке считалось, что на велосипеде безопаснее. Вроде как и не на дорогой машине, и одновременно не на тротуаре с автоматчиками. Теперь велосипедисты считаются разведчиками. Для начала им выбивали зубы. Теперь они пропали. В маршрутках или троллейбусах тоже хорошо. Любая пара с автоматами могла устроить проверку документов. Паспорта не трогали, забирали только кошельки... Уже в мае на магазинах висели вывески. Либо скромные «Закрито», либо отчаянные «Не бейте витрину! Все уже украдено». Можно понять: 28 мая в Донецке будут помнить как крупную победу «русского мира» – День взятия «Метро». Потом еще были День взятия «Донецк-сити», «Варуса» и других магазинов поменьше...

Помните: если вы призываете Россию и «русский мир», он придет к вам так же, как он пришел к нам в Донецк».
(Информационный бюллетень «Говорит Донецк». 2014. №11.)

Сергій Вільгановський ЧУЖИЙ – РЕАЛІЇ

Головний антагоніст картини – «Чужий» з однойменного фільму Р. Скотта. Він, як і герой кінокартини, прийшов поработити, зробити харчовим додатком населення сусідньої держави. Він не знищує мешканців захоплених територій, він відкладає в них свою «лічину», яка харчується внутрішньою енергією людини та, поступово зростаючи, захоплює її особистість. Тримаючи скульптуру «Шахтаря» (символ Донецька), чудовисько, як тотемом вуду, керує мешканцями міста, намагаючись відібрати в них і «чорне золото», і саму душу.

Сергій Ткаченко

ПЕРЕСЕЛЕНЕЦЬ

Для більшості українців 24 лютого 2022 р. стало певним «водорозділом» між минулим та нинішнім життям. З початком повномасштабної війни РФ проти України моє життя, як і життя більшості українців, змінилося назавжди, забравши з собою в минуле відчуття безпеки, певного комфорту, впевненості в завтрашньому дні та радості. Усе змінилося в одну мить...

У цій екзистенційній війні за нашу незалежність та наше існування в цьому світі ми почали жити майбутнім Днем нашої Перемоги.

Щоденно, збираючи кошти для потреб наших військових, допомагаючи в пошуках прихистку та речей першої необхідності для вимушених переселенців, працюючи та відновлюючи життєву інфраструктуру або просто гортаючи стрічку новин, ми свідомо, усіма своїми силами та думками, наближаємо День нашої Перемоги над силами зла та мороку.

Проте тільки зараз багато хто почав усвідомлювати те, що для мільйонів українців ця війна почалася ще 9 років тому, з анексії росією Криму та окупації частини територій Сходу України.

Мільйони мешканців Донецької та Луганської областей свою першу «точку неповернення» пройшли ще в 2014 р., із початком війни на Донбасі. Коли в одну мить прийшло розуміння, що так, як було, уже ніколи не буде...

Картина присвячується всім, хто й досі «тягає» за собою спогади про минуле життя, хто проплакав усі очі за тим, що залишив, але не втратив віри в краще майбутнє.

Сергій Вільгановський З ІСКРИ...

Рідні міста кровоточать, вкриваються кригою жаху та порохом від ворожих пострілів. Рідні міста, як мовчазні свідки розлук, як невтомні хронографи поневірянь, фіксують злочини проти свобод і правди. Відторгають огидні рудименти, дзвенять розбитими шибками, плачуть чорними сльозами. Рідні міста болять, перебивають подих світанками в степах Донбасу, щімкими сутінками Ірпеня, солоним дотиком Бердянська. Рідні міста.

Сергій Вільгановський

ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТАЙ, ЯКИХ КОЛЬОРІВ ТВОЄ СЕРЦЕ

Багато донеччан, які були вимушені покинути свої домівки ще в 2014-му, можуть знайти в цій картині риси рідного міста, міста мільйонів троянд. Невимовно красиві троянди та тривожна далечинь, звідки йде вперед ця стомлена, але нескорена амазонка. Вона несе в собі весь біль та горе від несправедливості й жахить, травматичних спогадів, які роз'єднали світ на «до» та «після». Вона несе своє жовто-блакитне серце, яке не випадково міститься за золотим трикутником Леонардо, назустріч світу без кордонів, режимів та псевдоісторії, які тільки й задовольняються гнилим яблуком розбрату.

У війни якраз і є жіноче обличчя. Зморшки, що вкрили його передчасно, ще зберігають солону вологу безсонних ночей. Погляд тягучий, голос тихий: «Ти живий синочок?».

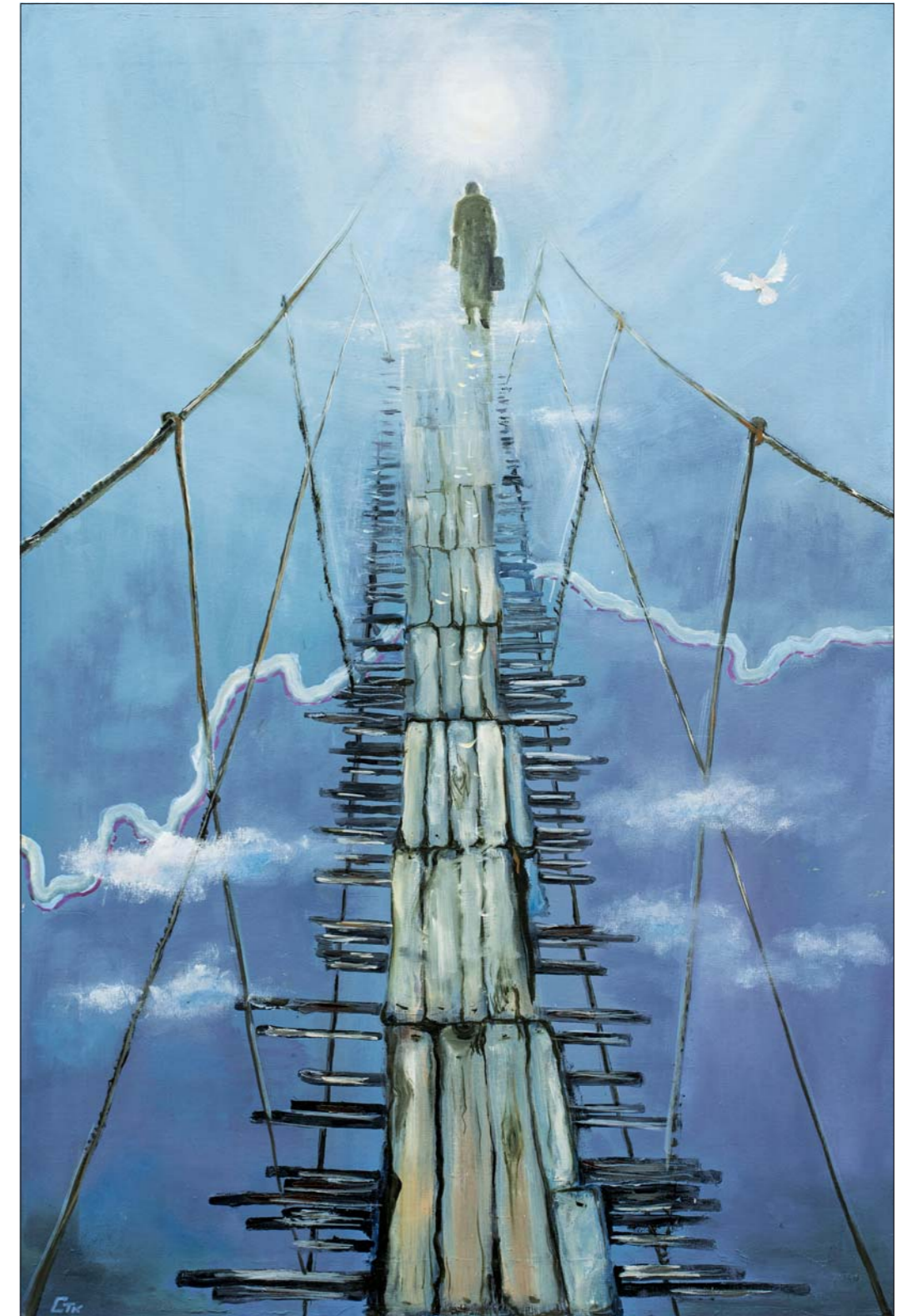
У війни дитяче обличчя. Погляд спідлоба і плечі зсутулені, вухо чує гуркіт «градів», що віддаляється, з міста, куди більше не ходять ні автобуси, ні поїзди.

У війни чоловіче обличчя. Грубе та обвітрене. Голову потирають біля скроні жовті від диму міцних сигарет пальці.

У війни твоє лице, що пробирається злістю та розпачем при звуках сирен та сигналів повітряних тривог.

У війни твоє лице, що назавжди увібрало тривожний фон та військовий контекст із сухих новинних повідомлень про «груз 200» та «груз 300».

У війни твоє лице. Тобі є що оплакати. Тобі є що згадати і є те, про що хотілося б забути.

Сергій Ткаченко
ХИТКИЙ ШЛЯХ

«**С**таном на 1 грудня 2022 р. в Україні зареєстровано 4,7 млн внутрішньо переміщених осіб. Від початку повномасштабної війни з України вже виїхало більш ніж 14,5 млн громадян, із них як мінімум 11,7 млн осіб – вїхали до країн Євросоюзу. 7,7 млн зареєстровано в Європі як одержувачів тимчасового захисту», – Уповноважений Верховної Ради з прав людини Дмитро Лубінець.

Життя пролягає крізь біль, прощення та прощання. Воно завжди щось забирає, але й обов'язково дає щось замість утраченого. Жорстокий, але безцінний урок усвідомлення, що твій дім – не точка на карті. Він там, де тебе люблять і де ти можеш дарувати свою любов тим, хто тебе оточує.

Безумовно, я вірю в те, що ми повернемо і наших людей, і нашу землю.

Як казав Дон Хуан, усе, що відбувається в житті людини, – це питання її внутрішньої сили, і завдання воїна полягає в поступовому накопиченні цієї сили, поки не з'явиться квадратний сантиметр удачі.

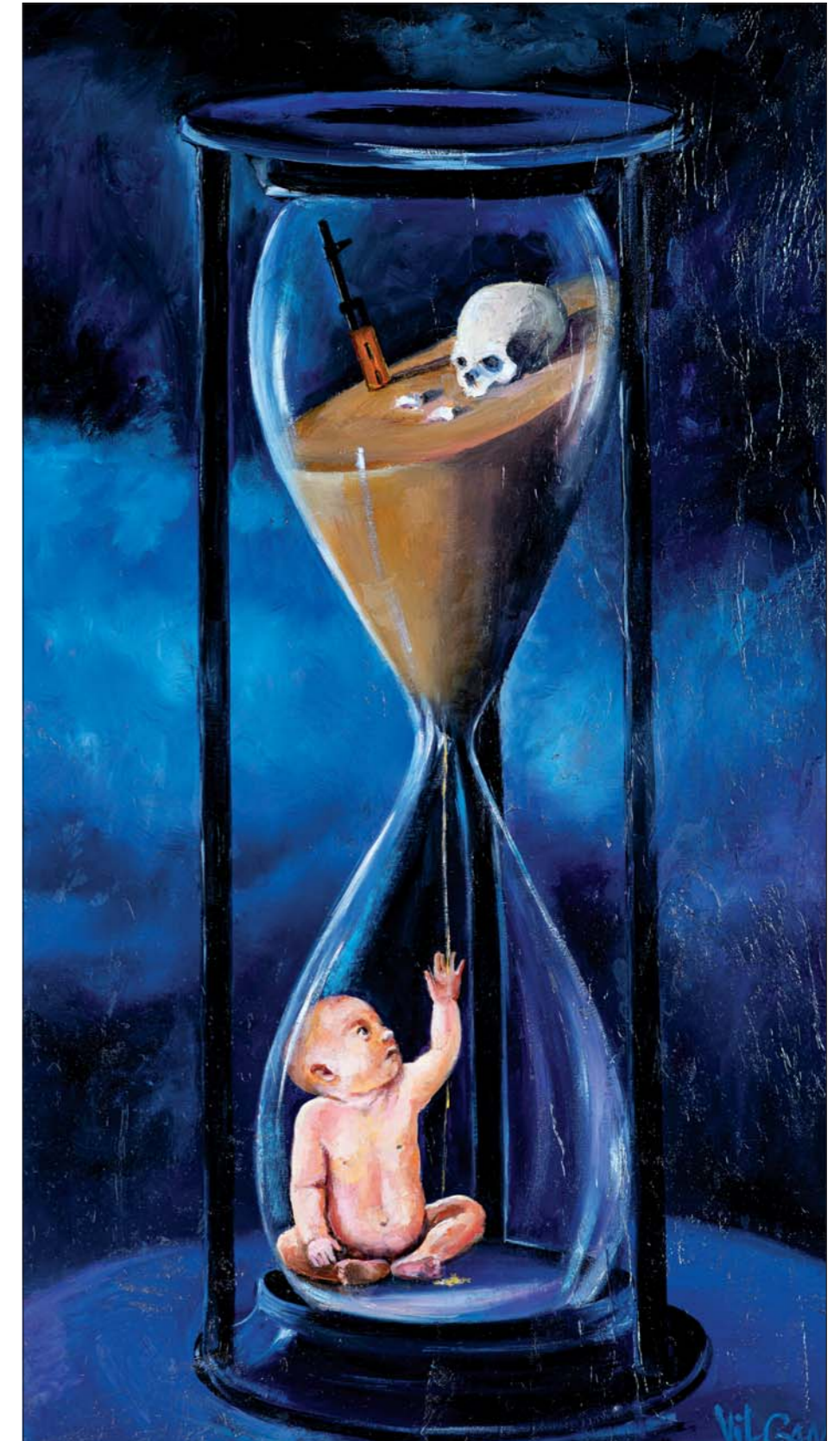
Сергій Ткаченко

ПОСЕРЕД СТІКСУ

За давньогрецькою міфологією, перевізник померлих у царство Аїда (Харон) перевозив через річку Стікс душі людей, які залишили це життя, в один кінець і без права повернення. Річка дарувала забуття та спокій усім «подорожуючим». Ті, хто залишив своє попереднє життя, не мали можливості взяти з собою нічого, крім монетки (один обол), яку вимагав Харон як плату за цю послугу «перевезення».

Унаслідок збройної агресії РФ проти України мільйони людей перейшли свій умовний Стікс без дозволу Харона з бажанням почати нове життя, у якому немає місця війні, агресії та страху за життя рідних і близьких. Як часто ми можемо почути від людей, які були змушені залишити свої домівки та покинути все, що наповнювало їхнє життя змістом, фразу на кшталт: «У минулому житті я був (була)...», «У нашому попередньому житті, коли ми мешкали в...», «А пам'ятаєте, колись...?»... Іноді здається, що Харон зупинив свій човен посередині річки, а Стікс не подарував усім забуття, залишивши спогади в людей про минуле життя. І ці спогади й досі наповнюють свідомість вимушених переселенців болем, сумом, іноді стражданнями, але й часто сподіваннями та надією на повернення.

Часто ці спогади підтримують нашу віру в Перемогу, і, можливо, вони і є наш шанс на повернення?!

Сергій Вільгановський

ЧАС МІЖ МИНУЛИМ І МАЙБУТНІМ

Зсамого народження ми оточені турботою батьків, сімейним колом, правилами та протореними шляхами нашого соціуму. Народжуючись у цьому «вакуумі» сприймаємо це як свій особистий неповторний світ, що весь складається з золотого піску нашого особистого щастя. Ми можемо безтурботно спостерігати за плином життя, розраховувати на його прихильність до нас, на талант і вдачу, так і не задавшись питанням «Навіщо...?». А можемо озирнутись навколо, помітити даровані нам інструменти змін та дії і стати творцем власної реальності та борцем за власну свободу. Не чекаючи, поки остання піщинка часу нагадає нам про сенс нашого життя.

Сергій Вільгановський

ВКРАДЕНА ВЕСНА

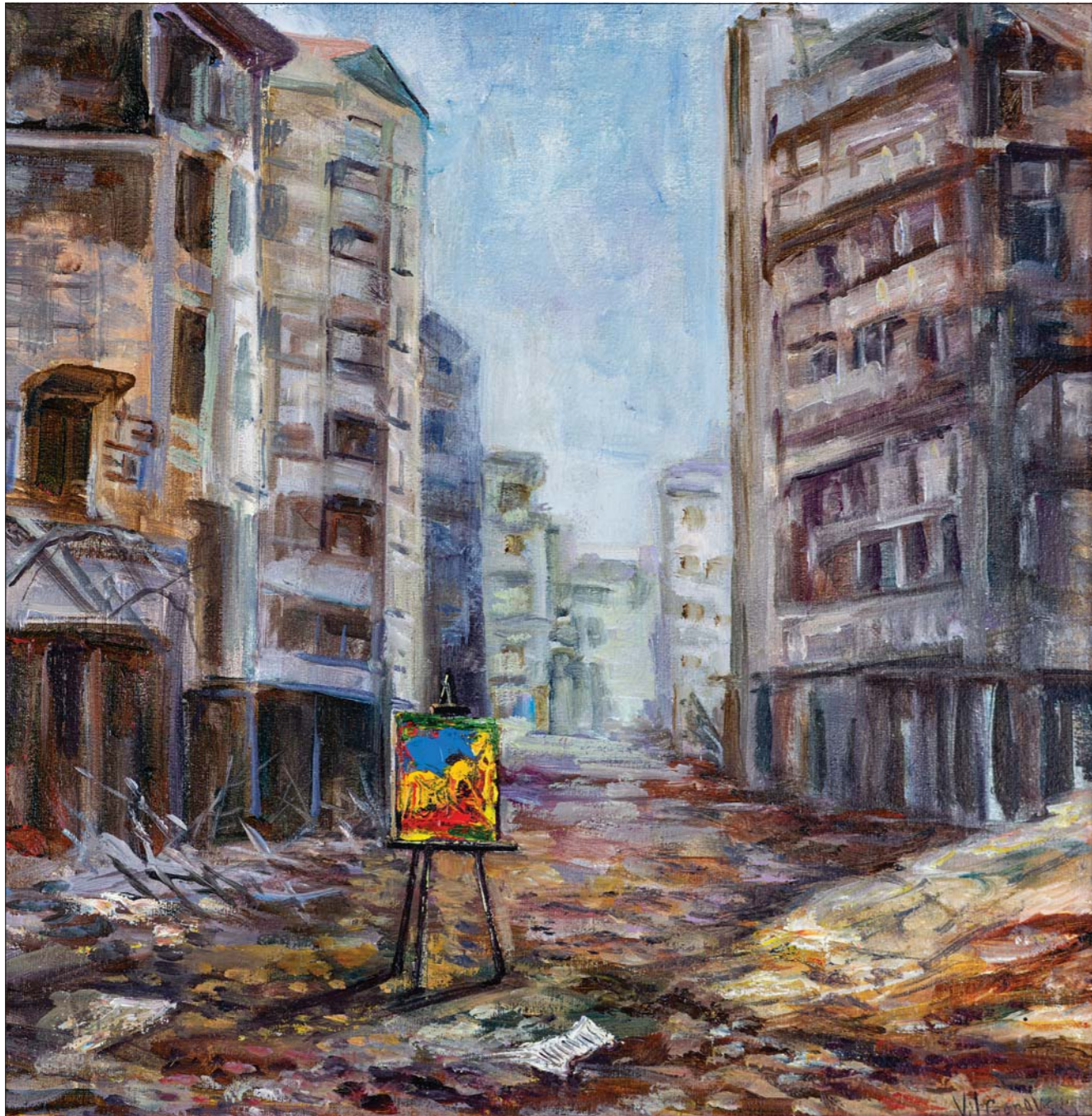
Цей рік, сірий від початку і до кінця, дуже щедро розплескався криваво-червоним по полях, лісах, містах і селах нашої Неньки. Цей колір завжди є символом страждань і болю, символом втрат і розлучення, уособленням кривавих річок, що затопили наші родючі землі. Але ж у червоного є й інші відтінки. І вони стануть символами нашого світанку, відродження нового вільного життя, яскравого сонця, яке зігріє та допоможе зійти безкраїм полям маковіння.

Сергій Вільгановський

В ОЧІКУВАННІ ДИВА

Черговий ранок безкінечного лютого, жорстокого і кривавого, розпочинається не з безтурботного гаміру сімейного сніданку, не з дитячого волошкового сміху, не зі злагодженого гоміну колись щасливого міста, що поспішає на роботу, квапливо чепуриться зустрічати новий день і творити дива. Хоча дива тільки й залишилися, дива і смуток, дива і біль, дива і надія на те, що вистоїмо, розвіємо сірий дим, змахнемо чорні сльози. І залунає знову спів, проллється стомленими вулицями в нові домівки з давніми традиціями, і вічними цінностями, і пам'яттю, у якій навіки шрамами людських сердець викарбується код того, ким ми були, які ми є і неодмінно будемо.

Сергій Вільгановський

МОГО НАРОДУ СКАРБ

Коли бракує слів,
коли не стало сліз,
коли розбите вщент
життя без вороття,
коли старі світи
і звичні і прості
з'являються у снах,
живуть собі в думках,
ніщо не зітре біль,
ніщо не змиє страх,

крім нового життя,
крім радості і фарб,
не піде в небуття
мого народу скарб,
ні мого дому вид,
ні міста краєвид,
я розмалюю день,
не буду спати ніч,
але прийде пісень
і свята час, повір!

Сергій Ткаченко

ЕПОХА СЕРЦЯ

«Дивно, що по одній траєкторії ракет знаходяться такі протилежні люди. Одні, випускаючи, їх несуть смерть, ми – творимо життя. Вони – пожирають страх, ми – випромінюємо сміливість. Ми – творимо цивілізацію, вони – готові зруйнувати Планету. Я би зупинила цю війну, прямо зараз, якби могла, але це зробимо ми разом, бо ми – одне ціле і завжди знали про це ще до того, як почалась ця війна. У кожного народу є своє Призначення! Хто ми? Чому ми такі? Бо ми є унікальні... Щось збудуємо на цих руїнах, на наших руїнах. 300 років тому неперевершений Сковорода сказав: «Настане епоха серця!». Ось і прийшов наш час зробити це. Бо протистояти війні зможе тільки людське серце. Ми світлі люди, і в цьому наша сила. Війна робить людей безчуйними, жорсткими, жорстокими. Нам вкрай важливо зберегти наші почуття один до одного. І в цьому наша перемога – бути одним цілим, Україною!»

(З виступу Руслани під час нагородження волонтерів на XI Форумі розвитку громадянського суспільства України, 5 грудня 2022 р.)

Сергій Ткаченко

СМЕРТЬ КОЩІЯ

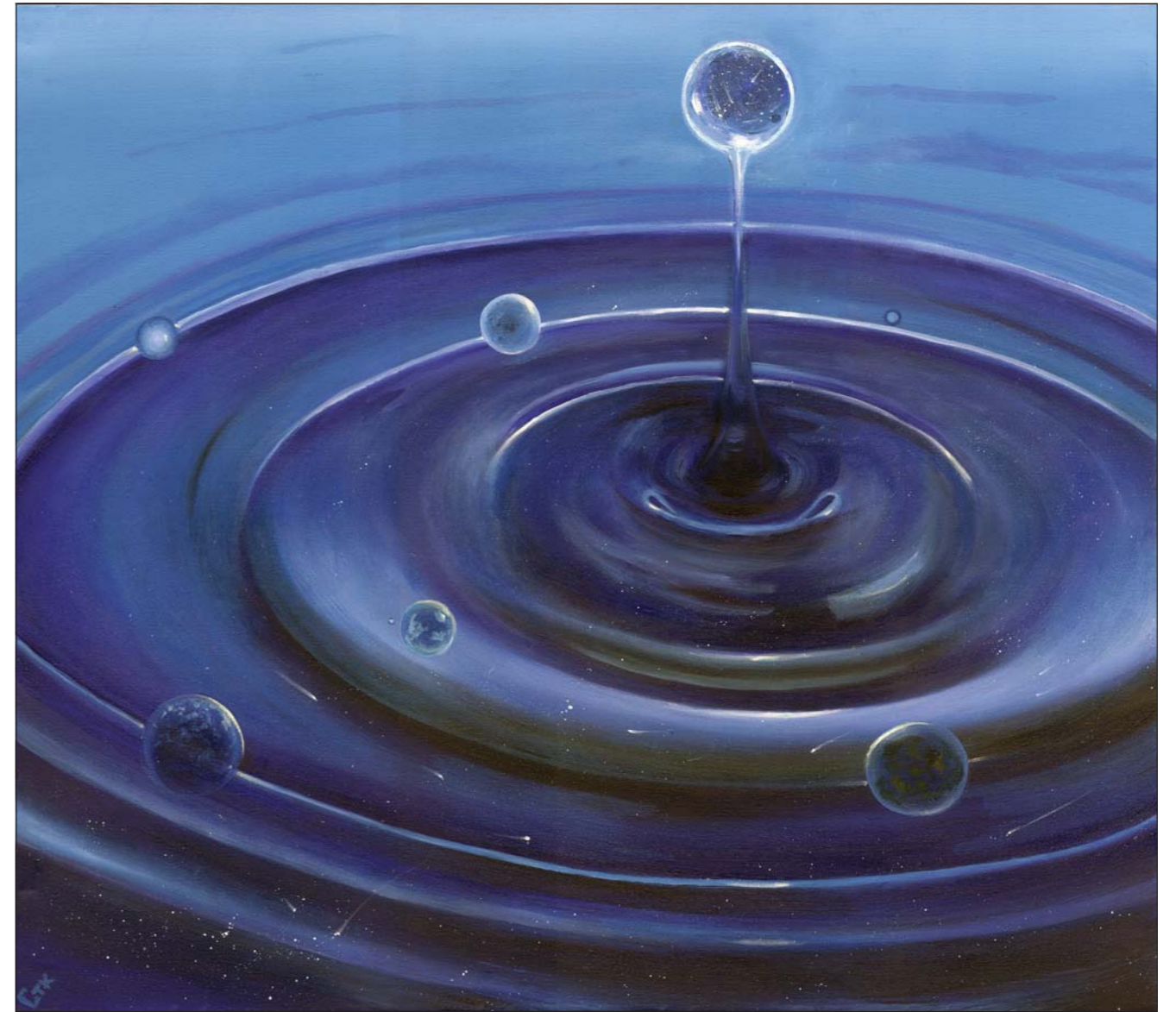
Багато століть нас переконували, що кривавий Кощій – вічний володар темряви, і горе тим народам, чії землі впадуть йому в око. Багато століть наші предки бились з незліченними ордами кощівих рабів, мріючи про власну державу, вільне життя та свободу своїх нащадків. Багато століть нас переконували, що Кощій, хоча і злодій та люджер, але він «вічний і непереможний», і саме тому йому потрібно коритись, поступатись землями та віддавати йому все, чого він забажає.

Саме українці кинули виклик цьому вселенському злу та несправедливості! Саме українці обрали шлях непокори злу та боротьби за власне майбутнє, долю та свободу!

І через певний час світ побачив, що армія Кощія вже не має ані сил, ані здатності наступати. Світ побачив, що кощіве військо можна громити, ганяти полями, переслідувати та гнати в шию. Поступово відчуття того, що Мордор може зазнати поразки у війні проти України, переросло в міцну впевненість у цьому.

Ми відчуваємо, що наші пальці вже нащупали холодну сталь цієї рокової «голки», і вона вже не вислизне. Здається, зрозумів, а швидше – відчув неминучість своєї поразки і сам володар Мордору. Він ще намагається вдавати, що начебто нічого особливого не відбувається, що він же «безсмертний» і як і раніше здатен вселяти жах у серця живих істот і примушувати їх до покори. Але внутрішньо він тремтить від страху перед майбутнім, у якому для нього немає місця, як немає місця і Мордору, який він створив із сентенцій минулої удаваної величчя та фальсифікованих спогадів своїх рабів.

Наша перемога вже поруч! Можливо, біль наших втрат та сирени повітряних тривог ще заважають нам побачити її контури, але ми вже відчуваємо її наближення. Ми відчуваємо, що вона вже в наших руках... Ми довго били всіх цих «зайців» у наших степах, збивали «кульгавих качок» та «грачів» у нашому небі, перевертали та палили іржаві бляшанки танків. І ось пальці намацали холодну сталь цієї «кощівієвої голки». І він здригнувся... він знає, що його життя та смерть – у наших руках. Він уже чує хрускіт своїх хребців. Жах переповнює його серце, а ненависть стискає спазмом горло. Він не знає, коли це станеться, але в жодному сценарії майбутнього він уже не може побачити себе. Ми поки також не знаємо, коли він помре, але знаємо, що жоден сценарій майбутнього не обійдеться без нашої перемоги.

Сергій Ткаченко

КРАПЛЯ ВСЕСВІТУ

Я є крапля в Океані!

Ні, я не хочу розчинитися в Ньому і забути себе.

І одночасно з цим я не хочу втратити цей магічний зв'язок з Цілим, який дає моєму життю сенс і який щоденно наповнює мене любов'ю та радістю буття.

Я хочу постійно відчувати це нерозривне єднання з Океаном, його силою та безмежністю, його красою та незбагненністю і тим не менш мати власну волю та можливість самостійно обирати свій шлях.

Я є крапля в Океані! Я є частина нашого Народу. І цей зв'язок поєднує мене з Душею України, з усіма нашими пращурами, які жили на цій Землі, любили її, піклувались про неї, охороняли та боронили її...

Кожна окрема крапля є великою цінністю: вона зберігає голографічну пам'ять Всесвіту про все, що було, є та буде. Але тільки разом ми здатні створити гармонійне середовище для нашого життя та розвитку.

Тільки разом, об'єднуючись, мільярди крапель створюють бурхливий потік та здійснюють величезні хвилі! І тільки разом ми творимо наше спільне майбутнє! Кожен з нас є крапля в нашому безмежному Океані!

Сергій Ткаченко

ФІЛЬТРАЦІЯ СЕНСІВ

Травма війни в людській свідомості нікуди не подінеться – вона буде жити в людях ще довго, проявляючись у різних, іноді страхітливих формах. Проте це додасть більшості людей мудрості. Мудрості, яка зробить слова «мир», «свобода», «гідність» та «права людини» цінністю, яку кожен буде оберігати словом, ділом, думкою.

Мудрості, яка стане своєрідним запобіжником та буде постійно підтримувати пам'ять про те, як несвідоме ставлення до власного життя та життя своїх близьких може швидко обернутися катастрофою для всіх.

Мудрості, яка не дозволить нікому маніпулювати власною свідомістю та яка допоможе швидко відрізнити в лідерах (як чужих, так і власних) «голубів» від «шакалів».

Сергій Ткаченко

ОДА РАДОСТІ

Упевнений, що після закінчення війни та після нашої перемоги над росією ті регіони, які тривалий час перебували під російською окупацією в Криму та на Донбасі, швидко об'єднаються. І об'єднають їх на самперед люди.

Усе це приведе до бажання людей формувати спільну реальність та спільне майбутнє, самоорганізовуватись, проявляти ініціативу, творчість, об'єднуватись, прагнути змін.

Урешті-решт ця синергія думок, прагнень, дій та результатів «відродить» і людей, й економіку, і середовище, й Україну.

Я точно знаю, що кожен українець у Донецьку, Києві, Криму, Львові та Луганську буде жити з почуттям власної гідності, відчуваючи, що кожен день приносить приємні очікування та радісне передчуття щастя.

Сергій Ткаченко

ДОНЕЦЬКИЙ СТЕП

Багато хто з «донецьких», які змушені були покинути свої домівки після 2014 р. ще пам'ятають, що 1-й–2-й тижні травня – час цвітіння «воронців» (півонія тонколиста) у Хомутовському степу (неподалік від Маріуполя). Час, коли на декілька днів увесь степ укривається червоними плямами і наповнюється неперевершеним ароматом.

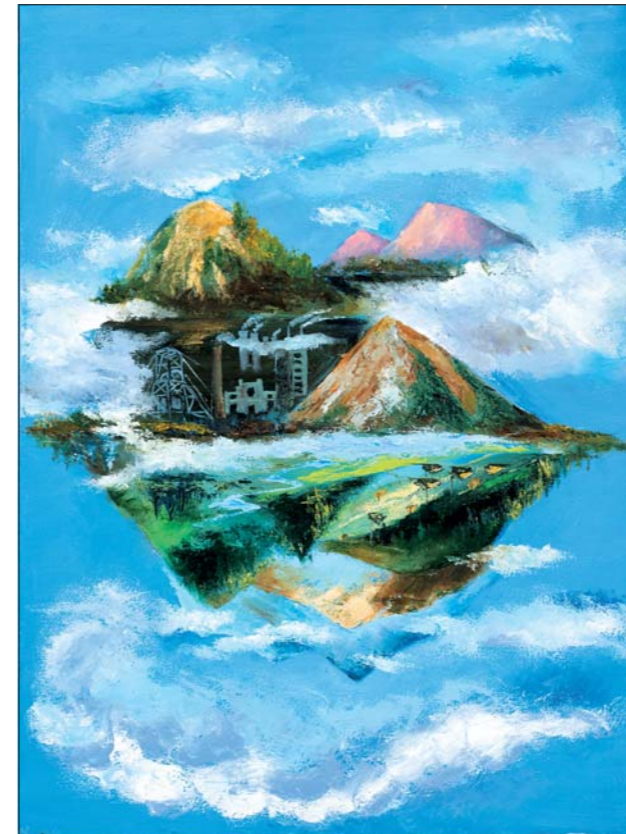
Разом із бажанням відчувати цю магію природи, яка тут збереглась у первозданному вигляді і не зазнавала змін протягом тисяч років, ти також поступово проникався і духом багатьох поколінь наших предків, які населяли цю землю. Арії, кімерійці, скіфи, сармати, готи, гуни тисячоліттями тут жили, приходили і наповнювали цей простір своїми традиціями, віруваннями та легендами, воювали і насичували цю землю своїми слізьми, потом та кров'ю.

Ця земля бачила багато армій загарбників, які приходили сюди, вбивали, гвалтували, грабували, але врешті-решт, не зрозумівши законів цієї землі, зникали з її обличчя.

А пролита кров проростала з землі дикою півонією, яка продовжувала шепотіти своїм листям до вже нових завойовників:

«У той момент, коли ти когось захоплюєш, пам'ятай, що хтось захоплює і тебе (Не обов'язково явно і не обов'язково територію). Якщо ти воюєш зі світом, то й світ воює з тобою (Не обов'язково відкрито). Що поєси, те й пожнеш. Що всередині, є і ззовні... І лише любов є «джерелом», з якого все бере свій початок...».

Так було, так є... і так буде!

Шахти, терикони...

Шахти, терикони,
Заводські вогні...
Місяць в травах тоне...
І пісні, пісні...

Доля ти післярська,
Доленько моя!
Сторона шахтарська,
Син твій, син твій я!

Там, де обрій, в полі
Неба мрійна гать.
Золоті тополі
За Дінцем шумлять.

Про крейдяні гори
Не забуду я,
Де молилась зорям
Матінка моя.

Піснею лечу я
Над простором нив,
Землю я цілую,
По якій ходив.

Кров моя вирує
В жилах, наче спів...
Землю я цілую,
Ту, що полюбив.

Володимир СОСЮРА
1955

На полонині, на верхівці

На полонині, на верхівці
Кому доводилось бувати?
Пливуть хмарки внизу, як вівці,
Ще по-весняному кудлаті.

І сонце пішки йде по плаю,
Збирає роси-намистини,
На гори небо напинає,
Немов гаптовану хустину.

А під ногами – трави, квіти,
Цимбальють весело потоки.
– Гей, гей! – озвалися трембіти
На всі чотири боки,

Де маю друзів скрізь багато
І всіх у гості кличу нині.
Живу з ріднею у Карпатах,
На кучерявій Верховині!

Володимир ЛАДИЖЕЦЬ
1974

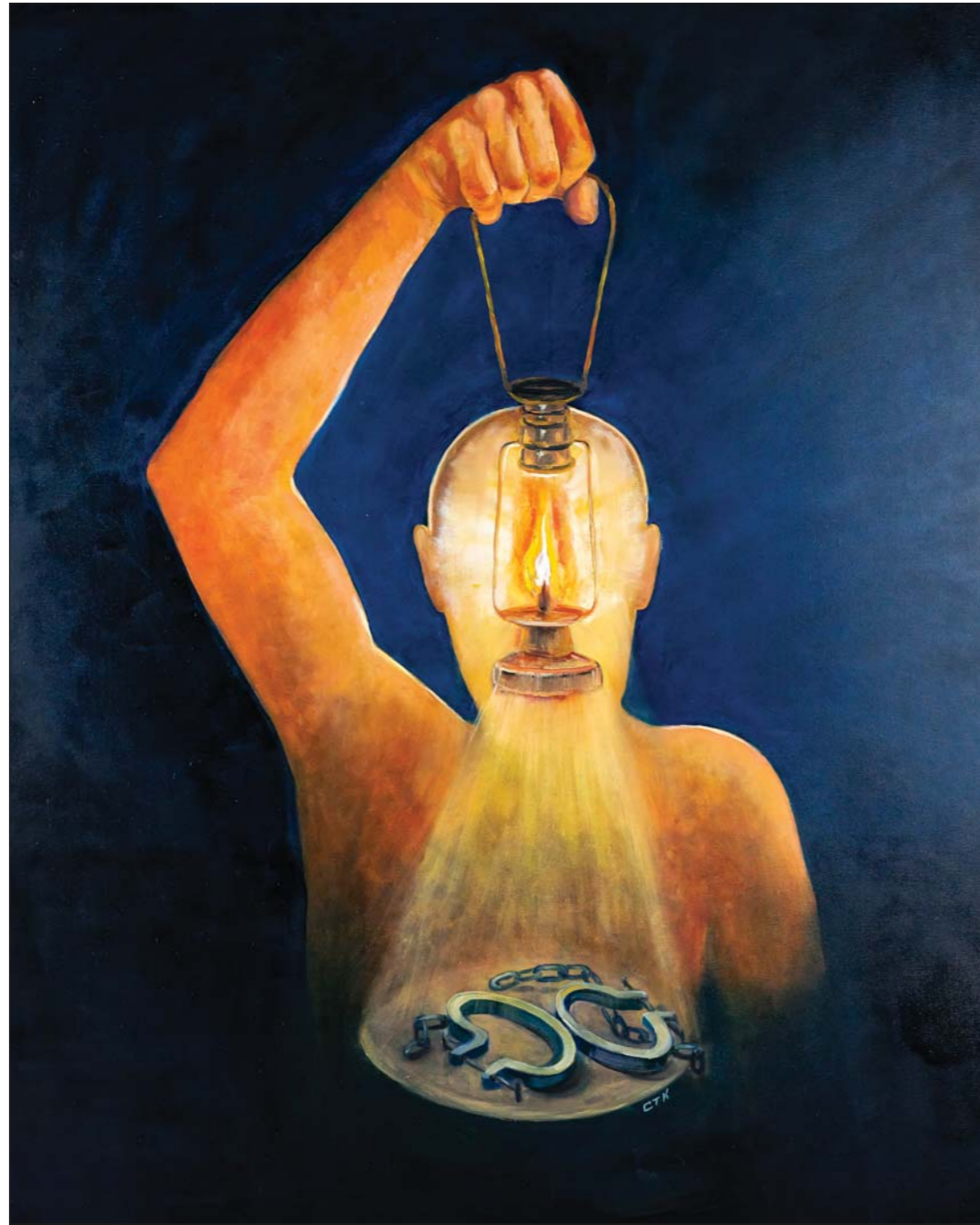

Сергій Ткаченко

КАРПАТИ VS ТЕРИКОНИ

Сергій Ткаченко

САМОУСВІДОМЛЕННЯ

«**Т**е розбивши кайдани за життя, невже сподіваєтеся на визволення після смерті?...» (Кабір, Індійський поет)

Пройшовши та відчувши всі наслідки російської окупації, ми ще раз переконались, що наші страхи та страхи росіян суттєво різняться за своєю сутністю та здатністю мотивувати до дій.

Наш мотивувальний фактор – не страх смерті, а страх життя, яке буде покалічене та роздерте, якщо руські «прийдуть» до наших домівок.

Це страх того, що не ми будемо планувати в часі та просторі своє майбутнє і майбутнє нашої держави.

Це страх того, що наші діти будуть рости не у себе вдома, любити та вивчати історії інших країн, з болем у серці згадуючи власну.

Ми готові віддати власні життя за те, щоб ми, наші діти, онуки та наступні покоління не жили в болю та стражданнях з невиліковним комплексом жертви та тугою за втраченим домом.

Ми на 100 відсотків знаємо, що нас очікує, якщо ми програємо цю війну. Сотні років гонінь, голодоморів та геноциду відтворюють у нашій генетичній пам'яті яскраві картини минулого та не залишають жодних сумнівів.

Ми (українці) не хочемо такого життя, яке не зможемо самі творити. Вони (росіяни) не хочуть смерті, яка демонструє беззмістовність їхнього життя. І в цьому наша гідність!

Сергій Ткаченко

СВОБОДА

Життя постійно нам доводить, що часто нашим ціннісним пріоритетом стає саме те, що ми ризикуємо втратити. І знову Свобода стала для нас першим пріоритетом. Так було в 2004-му, 2014-му, так є і зараз. Одна річ – отримати свободу у спадок, як невід'ємний атрибут повсякденного життя. І зовсім інша – коли цю свободу було вистраждано, виплакано, вичекано в окупації, коли в часи розпачу тобі здавалось, що все безповоротно втрачено, але з останніх сил ти продовжував працювати та вірити, що час звільнення неодмінно настане.

На жаль, саме після таких потрясінь ми починаємо відрізняти справжні цінності від вартості інших речей, чітко розуміти причинно-наслідкові зв'язки й оберегати те, без чого не уявляємо свого подальшого життя.

Можливо, ми ще не виміряли те, якою має бути наша країна після перемоги, проте ми б'ємось за право та свободу самостійно визначати, формувати та наповнювати змістом це майбутнє. Це і є наша свобода!

Сергій Вільгановський
ВСЕЛЕНСЬКІ ЖНИВА

Первісно бог родючості, рослинності і дикої природи, що може наслати загибель або ж відвернути її, Марс перебуває в одвічній конфронтації з собою і сам страждає від безжального дуалізму буття, де поруч ходять смерть і життя, ненависть і любов, страх і хоробрість. Безмежна хоробрість встановити порядок, покарати зло і відновити справедливість. Заради нового миру і нового життя, нових сходів, нових людей, дітей, яким тут жити, будувати і боротися, бо зброя ніколи не просихає від крові ворогів зовнішніх і ворогів внутрішніх, які тільки і чекають слушного моменту зрадити, продати і втекти. Бо боротьба, як і свобода, вічна, а перемога – кожного дня.

Сергій Ткаченко

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА

23 лютого 2022 р.

Кожна творча ідея, думка та образ, які хочуть прийти та проявитись у цьому світі, обирають для цього певний час, умови та місце. От і ця картина мала «народитись» (а точніше, бути завершеною) саме сьогодні. Як я про це дізнався? Просто відчув нестримне бажання після роботи прийти в студію до мого друга та вчителя Сергія Вільгановського і нарешті закрити цей «гештальт»! Так вийшло, що в ці буремні часи зберігати спокій мені допомагає робота, спорт, медитація та творчість (що, по суті, і є медитацією). І нехай з цією картиною до всіх нас повернеться душевний спокій та критичне мислення, впевненість у собі та наших захисниках і надія на те, що все, що з нами відбувається, – обов'язково обернеться для нас та України благом. Нехай проллється ця хмара теплим дощем на нашу рідну землю. Нехай принесе ця небесна волога на нашу землю життя та благодать. І хай на своєму шляху вона також змиє у прірву всіх наших ворогів. А якщо хтось і залишиться – тоді у нас ще є блискавка!

ВСЕ БУДЕ УКРАЇНА!

Сергій Ткаченко

НА ВІСТРІ МАЙБУТНЬОГО

Ми не зможемо втекти від необхідності дати відповіді на питання: заради якого життя та заради якого майбутнього ми ведемо цю боротьбу? Що в нашому майбутньому такого цінного, що дає нам сили зараз протистояти цьому «вселенському злу»?

Яку ми дамо спільну відповідь на питання: «Хто ми такі?», «Де ми знаходимось та в якому світі живемо?», «Які у нас відносини з цим світом та навіщо все це?».

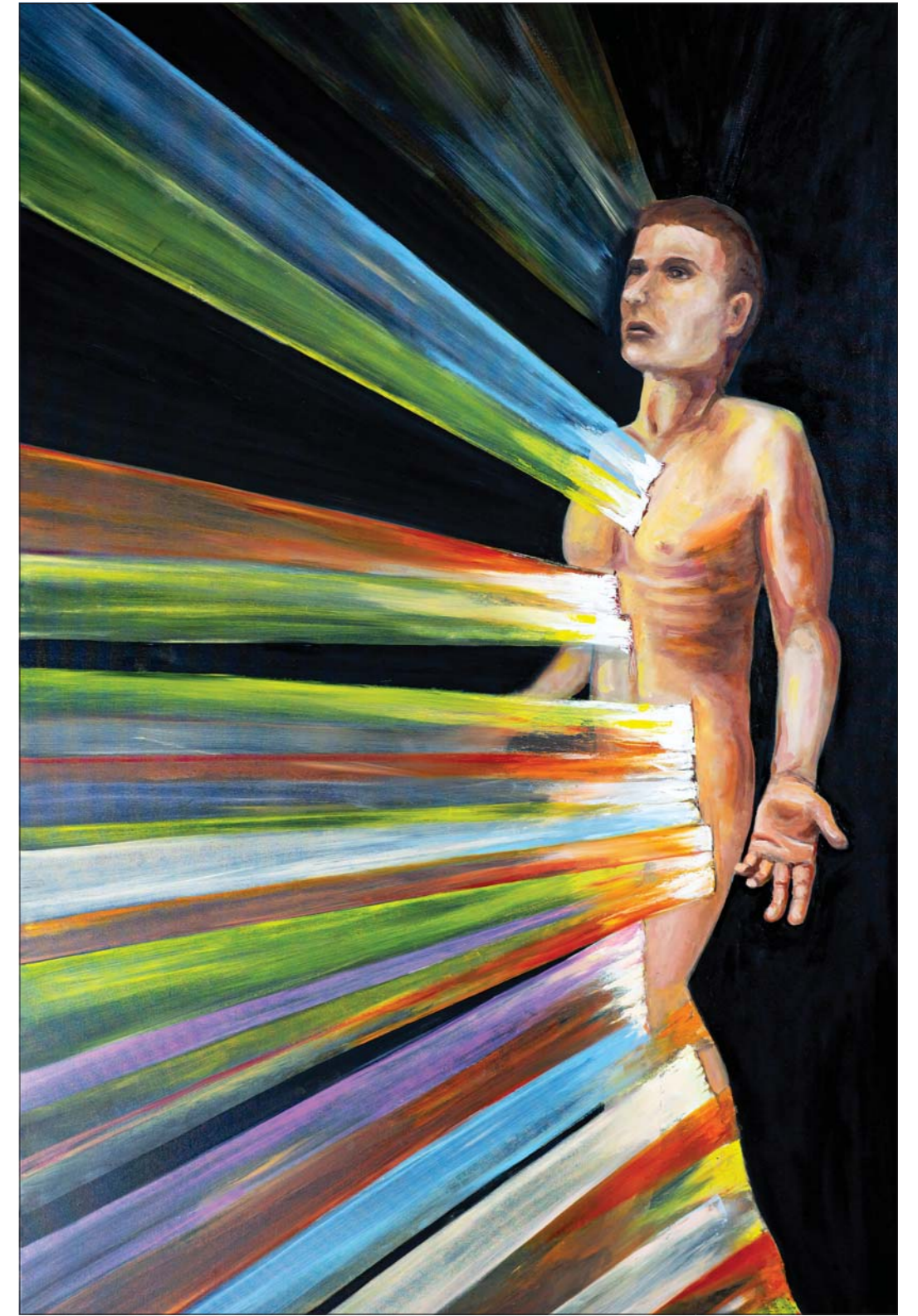
Під час війни ми всі об'єднані метою перемоги над росіянами. Це надмета, і є спільне розуміння, що, якщо ми її не досягнемо, це зруйнує наше майбутнє та призведе до скаліченого майбутнього нашої держави. Але ми потребуємо спільного великого сенсу існування й у мирний час. Така ж сама надмета має об'єднати людей і після перемоги.

Ми зараз долаємо всі перешкоди від страху втратити домівки, державу, свободу формувати майбутнє... І це дуже сильний мотиватор, проте це мотивація «від» страху можливих втрат. А для розбудови майбутнього нам потрібна мотивація «до».

Нам потрібно навчитись творити спільне майбутнє і йти до нього. Йти до нашого найкращого творіння – до синергії всіх творинь та творців, які будуть вимріювати майбутню Україну та власне майбутнє в ній.

Сергій Ткаченко

ПРИЗНАЧЕННЯ

Наше Призначення стосується не лише нас. Надмета і великий сенс існування України полягає і в тому, що ми несемо в якості дару людству. І тут наше усвідомлення Свободи може стати проривною силою у Світі. Світ підзабув про цінність свободи як базису та необхідної умови для реалізації інших цінностей: прав людини, демократії, творчості.

Через справжнє розуміння свободи ми зможемо допомогти світу віднайти зміст таких понять, як «мир», «солідарність», «партнерство». Ми вже на власному досвіді змогли продемонструвати, як нація, яка прагне свободи, може здолати набагато технічно сильнішого ворога. І чудеса та магія тільки-но починаються!

Ми борці за власне майбутнє – це визнаний факт із боку багатьох наших міжнародних друзів та партнерів. Але нам ще потрібно стати цілісними творцями власного майбутнього, віднайшовши великий сенс нашого спільного існування – наше Призначення.

Ініціатива художників
«Vil Ganovsky T-Studio»
та ART HUB «T-Creator»

Тел. для довідок (+38) 050 312 17 62